

מ"ת 32967/01/16 - מדינת ישראל נגד אנס ברהם

בית משפט השלום בנצרת

27 ינואר 2016

מ"ת 32967-01-16 מדינת ישראל נ' ברהם
32955-01-16

בפני כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
המבקשת
נגד
המשיב
אנס ברהם

נוכחים:

מטעם המבקשת: עו"ד רון בר זיו

המשיב: הובא וע"י ב"כ עו"ד מוטי לוי מהסנגוריה הציבורית

החלטה

לפניי בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים, בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996.

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום בו יוחסה לו עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק.

בהתאם לכתב האישום, בתאריך 14.1.16 בשעה 09:17, שהה המשיב, שהנו תושב הכפר סיריס שבאיזור, בככר ביג בעיר נצרת במדינת ישראל, זאת ללא היתר כניסה או שהייה כדין בישראל.

התברר עי הנאשם שהה בשטח מדינת ישראל בחודשיים שקדמו למועד הנ"ל, ללא היתר.

טיעוני הצדדים:

2. ב"כ המבקשת עתרה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים וטענה כי שחרור בחלופה בארץ דינה כמתן אישור שהייה, ושחרור לשטחי הרשות מקים חשש להמלטות מהדין ולשיבוש ההליך. החלופה המוצעת אינה מתאימה כי היא תחת פיקוח אשתו, שהלינה הסיעה את המשיב והתיק נגדה פתוח. למשיב עבר פלילי מכביד ומאסר מותנה בר הפעלה, כך שמדובר בשב"ח סדרתי שדבר לא מרתיעו. לדבריה, מדובר בעבירה שמסוכנותה

נובעת מהמצב הבטחוני וגל הטרור. לטענתה, לא ניתן לתת אמון במשיב שיתייצב לדיוני בית המשפט וכבד את תנאי השחרור, לא הוצג מסמך על היות אשתו בהריון, חוזה הנשואין הונפק ביום 25.7.14 אך המשיב טען כי הוא נשוי 6 חודשים בלבד והתנהלותו בחקירה מניפולטיבית. ביחס לבש"פ 6781/13 שהגיש הסנגור טענה לחשש הטבעי כי שב"ח יחמוק ממשפטו ויקשה לאתרו וכי שחרור לחלופה בארץ יעשה במקרים נדירים.

3. ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, טען כי לא קיימת עילת מעצר ועתר לשחרור המשיב בערבויות, לחלופין למעצר בית בבית אשתו באכסאל, תחת פיקוחה ותחת פיקוח הוריה, ולחלופי חילופין לשחררו לשטחי הרשות תוך קביעת בטוחות שיבטיחו התייצבותו. הסנגור טען כי אין עילת מסוכנות, הדבר לא נטען בבקשה ויש להתייחס למשיב הקונקרטי. עוד טען כי החשש להמלטות מהדין הנו נמוך כיון שהמשיב תושב שטחים הנשוי לאשה ישראלית בחודש השני להריונה וקשה להניח שימלט ויזנח את אשתו והעובר. הסנגור הפנה לבש"פ 6781/13 ביחס לשחרור תושב שטחים שהחשש להימלטותו נמוך.

דין:

4. בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, בבוא בית המשפט להחליט אם להורות על מעצר עד לתום ההליכים, עליו לבחון האם קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום, האם הוכחה עילת המעצר והאם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות תנאי שחרור שפגיעתם בחירות פחותה.

5. ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ולאחר עיון בתיק החקירה מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום.

6. בעניינו של המשיב, כתושב האזור, המואשם בכניסה שלא כדין לישראל, קמה עילת מעצר מכוח החשש הטבוע להמלטות מאימת הדין ומריצוי העונש, אם על דרך של בריחה לשטחי הרשות בהם לא פועלות רשויות האכיפה של ישראל, ואם על דרך של בריחה בתוך שטחי ישראל, ללא אפשרות מעשית לאיתורו (בש"פ 3952/14 **ראמז נעאלוה נ' מדינת ישראל**; בש"פ 6538/14 **מוחמד אל מהר נ' מדינת ישראל**).

7. העבירה המיוחסת למשיב מקימה מעצם טיבה סיכון לביטחון המדינה ואזרחיה, סיכון המתחזק נוכח המצב הביטחוני השורר כיום במדינה.

המשיב הודה כי הוא שוהה בישראל זמן ממושך - מזה חודשיים.

המשיב מסר כי הגיע לישראל דרך ירושלים. המשיב טען כי הגיע בהסעה לארץ, אך לא מסר שם המסיע. המשיב טען כי עבד בארץ אולם לא מסר שמו של מעסיק.

כעולה מהודעת המשיב בתיק החקירה, מעולם לא היה למשיב היתר שהייה בישראל.

8. קיים קושי לסמוך על המשיב כי יקיים תנאי שחרור שיקבעו על ידי בית המשפט. הקושי נובע מעברו הפלילי של המשיב המצביע על כך שהמשיב חוזר פעם אחר פעם על אותן עבירות בניגוד לחוק, לעיתים תוך ביצוע עבירות נלוות.

למשיב 4 הרשעות קודמות:

ת"פ (חד') 37931-04-10 מיום 3.5.10 בגין כניסה לישראל שלא כחוק. נדון ל-14 ימי מאסר.

ת"פ (נצ') 498433-09-11 מיום 25.9.11 בגין כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוט. נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלת מאסר מותנה.

ת"פ (נצ') 32455-02-14 מיום 18.2.14 בגין כניסה לישראל שלא כחוק, נהיגה ללא רישיון, הפרעה לשוט. נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (נצ') 24377-08-14 מיום 2.10.14 בגין כניסה לישראל שלא כחוק. נדון ל-5 חודשי מאסר, כולל הפעלת מאסר מותנה, מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שנתיים וקנס 4,000 ₪.

המאסר המותנה נשוא ת"פ (נצ') 24377-08-14 למשך 6 חודשים היה תלוי ועומד כנגד המשיב בעת ביצוע העבירה דנן (לכאורה), אך לא היווה הרתעה מספקת עבור המשיב. קיומו של מאסר מותנה בר הפעלה, מגביר את הסיכון להמלטות המשיב מאימת הדין.

כפי שפורט, פעמיים בעבר הופעלו מאסרים מותנים בגין ביצוע עבירות בתקופת התנאי.

מהאמור עולה כי מדובר במשיב שמפר את החוק לאורך תקופה ממושכת ובאופן שיטתי, כאשר עונשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים אינם מהווים עבורו כל הרתעה.

9. הסנגור המלומד הציע לשחרר את המשיב בערבויות שיבטיחו התייצבותו או להעבירו לשטחי הרשות תוך הצבת בטוחות שיבטיחו התייצבותו או לשחרר את המשיב בחלופה הכוללת מעצר בית מלא בכפר אכסאל בפיקוח אשתו והוריה.

10. חלופה בשטחי הרשות לא הוצעה וממילא קיים קושי באכיפת תנאי שחרור בתחומי הרשות.

שחרור המשיב בארץ או לשטחי הרשות, תוך הצבת ערבויות בלבד, יקשה על איתור המשיב והבאתו למשפט.

כפי שצוין, כנגד המשיב מאסר מותנה בר הפעלה למשך 6 חודשים, המגביר סיכון להמלטות מאימת הדין, ולאורו

שחרור בערבויות בלבד, בארץ או ברשות, לא ישיג את תכלית המעצר.

11. שחרור המשיב בתחומי מדינת ישראל, בכל חלופה שהיא, יוצר קושי ממשי, כיון שאדם ללא היתר שהייה ממשד הפנים, מקבל הלכה למעשה היתר מבית המשפט, לשהות בישראל, רק משום שביצע, לכאורה, עבירה, והוא ממתין למשפטו.

למרות זאת, עובדת היותו של הנאשם תושב אזור אינה מאיינת באופן גורף בחינתה של חלופת מעצר בישראל והדברים תלויי נסיבות.

באיזון בין השיקולים הנ"ל, ביחס לשחרור תושב זר לחלופת מעצר **בשטח ישראל**, נקבע במסגרת בש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל**:

" מתן האפשרות לחלופת מעצר בשטח ישראל צריך להיעשות במקרים נדירים ויוצאי דופן, כאשר בית המשפט השתכנע כי קיימת לכאורה מניעה ממשית להחזיר את הנאשם לשטח הרשות הפלסטינית וכאשר באפשרותו להעמיד חלופה ראויה שתבטיח פיקוח הדוק".

הנה כי כן, שחרור תושב זר לחלופת מעצר **בשטח ישראל** יעשה במקרים נדירים בלבד ובהתקיים שני תנאים מצטברים:

1. כאשר קיימת מניעה ממשית להחזיר את המשיב לשטחי הרשות.

2. הצגת חלופה עם פיקוח הדוק.

12. הסגור לא ביסס טענתו לפיה מדובר במקרה חריג או נדיר.

נטען כי אשת המשיב בהריון, אולם לא הוצג מסמך לעיגון הנטען. המשיב מסר בהודעתו כי אין להם ילדים ולא הזכיר היות אשתו בהריון. המשיב טען כי יש להם חוזה מזה שנתיים (הוצג חוזה נישואין מיום 25.7.14 בבית הדין השרעי), אך התחתנו לפני 6 חודשים - תעודת נישואין לא הוצגה.

לא ניתן לראות בנישואי בני הזוג משום גורם מקל, כיון שהמשיב ביצע עבירות זהות באופן שיטתי לפני ואחרי חוזה הנישואין, כעולה מעברו המכביד.

המשמעות המעשית של אישור החלופה בישראל הנה הכשרת שהותו של המשיב בארץ, הגם שאין ברשותו היתר כניסה כחוק ולמרות שלא עשה דבר לשם הסדרת שהייתו בארץ באופן חוקי.

13. התנאי הראשון שנקבע בפרשת קונדוס לאישור חלופה בישראל אינו מתקיים, שכן לבד מההליך המשפטי, אין מניעה להחזיר את המשיב לשטחי הרשות הפלסטינית (בשונה מבש"פ 743/15 פלוני נ' מדינת ישראל, שם עלה המבקש לוועדת מאוימים והתעורר קושי בהחזרתו לרשות).

14. התנאי השני לאישור החלופה בישראל נוגע להתאמת החלופה, אך החלופה שהוצעה על ידי המשיב אינה הולמת את נסיבות המקרה.

אשת המשיב הוצעה כמשמורנית, אולם אשת המשיב הנה חשודה בתיק זה. החשד נגדה נוגע להסעת ולהלנת המשיב שהנו שב"ח. טרם הוחלט אם יוגש כנגדה כתב אישום בגין האמור.

המשמורנית המוצעת נחקרה תחת באזהרה, כיון שנתפסה ע"י שוטר בנצרת כשהיא מסיעה את המשיב ברכב.

אשת המשיב ידעה כי המשיב שוהה בלתי חוקי, כיון שמסרה בהודעתה כי היא והמשיב לא הספיקו להגיש בקשה למשרד הפנים לאיחוד משפחות והתעורר קושי בעניין זה כיון שלמשיב כניסות קודמות (עמ' 2 להודעתה ש' 5-9, ש' 15-16).

למרות זאת מסרה בהודעתה כי היא והמשיב גרים "באכסאל בדירה שלנו הוא רק חודש פה בישראל באכסאל אני בדרך כלל נוסעת אליו לבית שלו בג'ני" (עמ' 2 ש' 3-5).

יצוין כי בסתירה להודעת אשת המשיב לפיה המשיב שהה עמה חודש ימים, מסר המשיב כי שהה באכסאל עם אשתו חודשיים תמימים.

כעולה מהודעת אשת המשיב, הרכב בו נתפסו המשיב ואשתו, שייך גם להורי האשה אף שטרם נרשם על שמם (הודעתה עמ' 2 ש' 11), המוצעים אף הם כמשמורנים.

ב"כ המשיב, במסגרת טיעונו לעונש בת"פ (נצ') 24377-08-14, אמר: "הנאשם נכנס לארץ על מנת להשלים את הליך נישואיו וזאת נוכח הלחץ החברתי אשר הופעל על משפחתה". מדברי ב"כ המשיב עולה כי הורי האשה מודעים היטב לעובדה שהמשיב הנו תושב האזור ושוהה בלתי חוקי, ולמרות זאת אפשרו שהייתו בארץ לצד בתם בניגוד לחוק.

הנה כי כן, המפקחים המוצעים מודעים לשהיית המשיב בארץ באורח בלתי חוקי ואף מסייעים בידו להפר את החוק, לכאורה, מזה חודש ימים. גם בתיק קודם (ת"פ (נצ') 24377-08-14) היתה משפחת האשה מעורבת, לכאורה ולפי טיעוני הסנגור שם, בכניסת המשיב לארץ ללא היתר. בנסיבות אלה, לא ניתן לתת במשמורנים המוצעים אמון כי יבצעו את מלאכת הפיקוח וידווחו לבית המשפט במקרה של הפרת תנאי שחרור.

משכך, אין בחלופה כדי להשיג את תכלית המעצר ולהבטיח שהמשיב לא ימלט מאימת הדין.

15. בהתאם להלכה הפסוקה, שחרור תושב שטחים לחלופת מעצר בישראל הנה בגדר חריג. עם זאת כל מקרה נשקל לגופו. בעת שקילת שחרורו של המשיב, כתושב שטחים, לחלופת מעצר בשטחי הרשות או בישראל, בית המשפט נדרש לאזן בין חירות המשיב המוחזק כחף מפשע, לבין הצורך להגן על שלום הציבור וביטחונו ולהבטיח ניהול הליכי משפט תקינים, תוך הפגת החשש להימלטות.

16. לאחר שבחנתי את כלל השיקולים הרלבנטיים, והתרשמתי מקיומן של ראיות לכאורה, מקיומה של עילת מעצר ומאי התאמת החלופות המוצעות להשגת תכלית המעצר, הנני מקבלת את הבקשה ומורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

ניתנה והודעה היום י"ז שבט תשע"ו, 27/01/2016 במעמד הנוכחים.

עדי במביליה - אינשטיין, שופטת